

Як Лапунчик втрапив у халепу

У величезному казковому, прекрасному, густому лісі, де були і непролазні хащі, і світлі галявини з яскравими квітами і запашними травами, жив собі Лапунчик.

Лапунчик був маленьким зайченятком, але не таким, як усі маленькі зайченятка. Ми думаємо, зайченятка —

вони які? Пухнасті. Ласкаві. Служняні. Трохи боязкі. Їх хочеться захищати, обіймати і пестити.

Але Лапунчик був не таким. Він був — тримайтеся, бо про таких зайців ви ще не чули! — Лапунчик був розбишакою. На нього іноді хотілося накричати (що, ніде правди діти, таки дійсно траплялося). А часом Лапунчик міг утнути таке, що його хотілося навіть уперіщити чимось, що потрапить під руку — особливо матусі Зайчисі. Втім, на щастя, такого не траплялося, бо матуся Лапунчика дуже любила. Але захищати, обіймати й пестити його здебільшого хотілося тоді, коли Лапунчик, вдосталь набігавшись і напустувавшись, солодко засинав у своєму ліжечку.

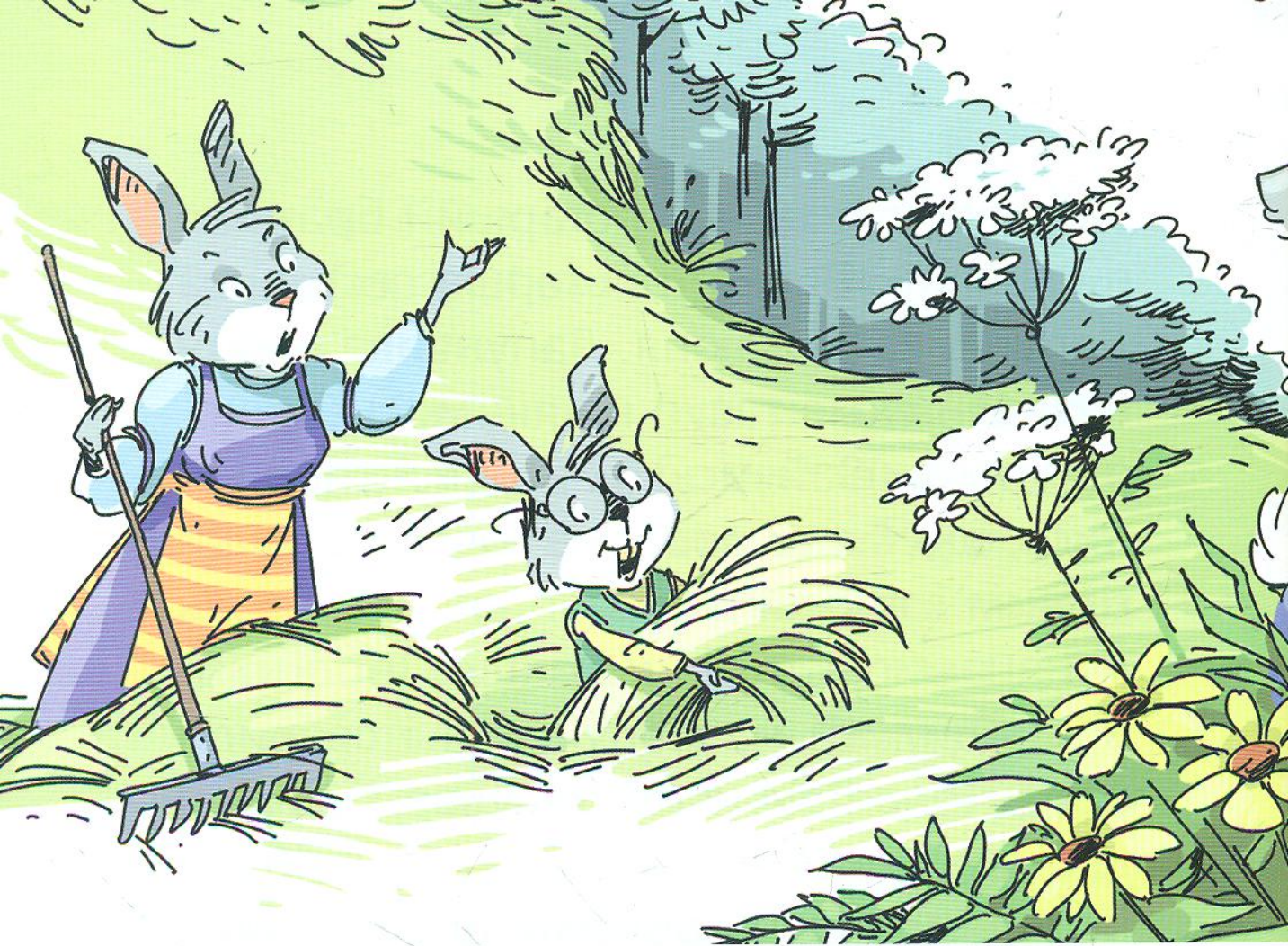
З того самого часу, як Лапунчик став підростати і досліджувати світ навколо, не стало спокою у дружній заячій родині. Була вона чималенькою: мама

Зайчиха, тато Заєць, старший брат Лапунчика — Зайко, та старша сестричка Лапунчика — Заюня. Лапунчика навіть назвали саме так, а не якимось Зайченятком чи Зайчиськом, бо всі сподівалися, що мале ростиме винятково лагідним і спокійним створінням. Та, як ми знаємо, сталося інакше. Іноді рідні сердилися на Лапунчика і сварили його. Тоді Лапунчик сумував і думав, що його ніхто не любить. Але то було неправдою — і зрозумів це Лапунчик якраз у той день, коли сталася халепа.

Старший брат Зайко часто повторював малому:

— Лапунчику, не бешкетуй, а то втрапиш у халепу!

Лапунчик його слухав і починав уявляти, що ж таке халепа, бо слово це було зайченяткові незнайомим. А запитати, що воно значить, Лапунчик соромився (бо ж такі круті зайченята все на світі знають!). Тому зрештою йому

це дивовижне слово почало уявлятися чимось таким смачненьким, як капуста. Та уявлялося навіть більше: що мчить він по лісовій хащі, й раптом потрапляє на вели-и-и-ку галявину, повну цієї смачної халепи (ну зовсім як повну смачної капустки!). І на слова Зайка малий лише всміхався.

Аж ось одного погожого серпневого дня гуляв собі Лапунчик лісом. І поба-